ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce:
Mgr. Jan Šantl, bytem V Pařezinách 554, Praha 9, zastoupený Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovaným: **1) Rada Městské části Praha – Dolní Počernice,** se sídlem Stará obec 10, Praha 9, **2) starosta Městské části Praha – Dolní Počernice,** se sídlem Stará obec 10, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, č. j. 9 A 373/2014 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 6. 2015, č. j. 9 A 373/2014 – 44, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“), kterou se domáhal ochrany před nezákonným zásahem podle ust. § 82 s. ř. s., protože byl krácen na svém právu na přístup k voleným funkcím, ve smyslu čl. 21 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a na právu na výkon funkce člena zastupitelstva. V odůvodnění rozsudku se městský soud předně zabýval otázkou, zda se v případě Rady Městské části Praha – Dolní Počernice (dále jen „rada“) a starosty Městské části Praha – Dolní Počernice (dále jen „starosta“) jedná o správní orgány ve smyslu legislativní zkratky, protože jen takové správní orgány se nezákonného zásahu podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. mohou dopustit. Vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná v širším slova smyslu o výkon veřejné správy, přičemž také nebyl shledán jiný způsob, jakým by se stěžovatel mohl domoci ochrany svého práva na přístup k voleným funkcím a práva na výkon funkce člena zastupitelstva, městský soud žalobu

věcně projednal. V žalobě se stěžovatel konkrétně domáhal určení, že vydáním osvědčení ze dne 4. 11. 2014 o nastoupení Čestmíra Burdy, jako prvního náhradníka podle výsledků komunálních voleb, do funkce zastupitele Městské části Praha – Dolní Počernice, když stěžovateli zanikl mandát člena zastupitelstva, došlo k nezákonnému zásahu do jeho práv. Dále požadoval vyslovení zákazu radě pokračovat v porušování jeho práv, vyslovení příkazu radě zrušit osvědčení ze dne 4. 11. 2014 a příkazu starostovi umožnit stěžovateli složit slib zastupitele ve znění *„Slibuji věrnost České republice. Slibuji na svou čest a svědomí, že svoji funkci budu vykonávat svědomitě, v zájmu Městské části Praha – Dolní Počernice a jeho občanů, řídit se Ústavou a zákony České republiky“*. Městský soud v této souvislosti citoval příslušná ustanovení zákona č. 131/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), z nichž vyplývá, že tento zákon koncipuje hlavní město Prahu jako jeden celek, jednu obec, byť mají městské části dílčí samostatnost. Pokud jde o právní úpravu postavení a vztahů hlavního města Prahy a jeho městských částí městský soud zejména poukázal na to, že městské části nemohou samy vydávat právní předpisy (obecně závazné vyhlášky a nařízení), ale jsou pouze oprávněny se k jejich návrhům vyjadřovat; mají vlastní rozpočet, ale hospodaří s ním za podmínek stanovených zákonem o hlavním městě Praze, zvláštním zákonem a vyhláškou č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „statut“), přičemž hlavní město Praha má možnost svěřit městským částem zejména rozhodování o právních jednáních, které jsou uvedeny v zákonu o hlavním městě Praze; rozsah samostatné působnosti městských částí stanoví zákon o hlavním městě Praze; výkon přenesené působnosti městských částí se děje v rozsahu zákona o hlavním městě Praze a statutu; jejich území, názvy, záležitosti, které se svěřují do samostatné a přenesené působnosti městských částí nad rozsah stanovený zákonem, včetně vymezení území, na němž je vykonávána přenesená působnost městských částí, majetek hlavního města Prahy, který se svěřuje městským částem, a rozsah oprávnění městských částí při nakládání s tímto majetkem vymezuje statut; postavení městských částí, jejich orgánů a jejich působnost stanoví zákon o hlavním městě Praze, zvláštní zákony a statut; úkoly patřící do samosprávy městských části (samostatná působnost městských částí) plní městské části v rozsahu stanoveném zákonem o hlavním městě Praze nebo zvláštním zákonem a statutem a v rozsahu odpovídajícím potřebám městských částí. Městské části jsou tedy nedílnou součástí obce hlavní město Praha a jsou ve své působnosti povinny postupovat v souladu se zákonem o hlavním městě Praze, statutem a dalšími právními předpisy. Slib zastupitele hlavního města Prahy formulovaný v ust. § 50 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze městský soud považuje za přísně formalizovaný právní akt, který zákonodárce jednoznačně vymezil textem uvedeným v uvozovkách, aniž by připustil jeho modifikaci, jak je tomu např. v ust. § 69 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). Vznik mandátu člena zastupitelstva hlavního města Prahy upravuje ust. § 50 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze tak, že vzniká zvolením a ke zvolením dojde ukončením hlasování. K naplnění mandátu člena zastupitelstva hl. m. Prahy dojde v souladu s § 50 odst. 2 citovaného zákona až složením slibu na začátku 1. zasedání zastupitelstva hlavního města Prahy, jehož se po svém zvolení zúčastní. Obecná úprava vzniku a zániku mandátu je zakotvena v ust. § 55 odst. 1, 2 zákona č. 491/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o volbách do zastupitelstev obcí“), podle kterého mandát člena zastupitelstva obce vzniká zvolením a ke zvolení dojde ukončením hlasování. Mandát zaniká odmítnutím slibu člena zastupitelstva obce nebo složením slibu s výhradou. Z obecné úpravy volebního zákona i úpravy zákona o hlavním městě Praze tedy vyplývá, že k naplnění mandátu člena zastupitelstva je třeba složení slibu na 1.

zasedání zastupitelstva, jehož se po svém zvolení zastupitel zúčastní, a to složením slibu ve znění, který je formulován v zákoně a musí být přijat bez výhrad, jinak dochází k zániku mandátu podle ust. § 55 odst. 2 písm. a) zákona o volbách. Jestliže zákon o hlavním městě Praze v ust. § 50 odst. 3 formuluje znění slibu jednoznačně a nepřipouští žádné jeho varianty, pak jeho znění nelze žádným způsobem modifikovat. Městský soud proto vyhodnotil, že složení slibu zastupitele městské části podle zákonného znění (§ 50 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze) nemůže být nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 a násl. s. ř. s. Ust. § 87 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze, na který stěžovatel poukázal, se neužije, neboť zákon znění slibu stanoví výslovným zněním. Závěrem městský soud uvedl, že pokud stěžovatel upozornil na možné rozpory mezi zájmy městských částí a hlavním městem Prahou, jejich řešení předpokládá zejména zákon o hlavním městě Praze a statut jako lex specialis ve vztahu k obecné právní úpravě. Nelze přitom pominout, že stěžovatel nebyl ve volbách zvolen jako zastupitel „samostatné obce“, ale jako zastupitel části obce hlavní město Praha. V těchto mezích by tak měl k odpovědnosti za plnění volebního programu svého volebního uskupení a volebních slibů přistupovat.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti nejprve uvedl, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda zastupitel městské části hlavního města Prahy vykonává svůj mandát v zájmu hlavního města jako celku nebo v zájmu městské části a jak má v dané souvislosti znít slib zastupitele městské části hlavního města Prahy. Městskou část je však podle názoru stěžovatele nutno považovat za územní samosprávný celek svého druhu. Jak vyplývá z ust. § 3 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze, městské části v rozsahu stanoveném zákonem a statutem vystupují v právních vztazích svým jménem a nesou odpovědnost vyplývající z těchto vztahů. Podle ust. § 4 odst. 1 citovaného zákona je městská část spravována zastupitelstvem městské části. Zákon o hlavním městě Praze tedy výslovně potvrzuje existenci samosprávy městské části. V této souvislosti stěžovatel odkázal také na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2013, č. j. 3 Ao 9/2011 – 219. Městská část má tedy podle stěžovatele nesporně právo na samostatnou působnost. Z toho, že zákon o hlavním městě Praze definuje působnost, občany, území, rozpočet a rozsah svěřeného majetku stěžovatel dovozuje, že městská část je relativně samostatnou jednotkou místní samosprávy. Tato jednotka má i definované zástupce, kteří by měli vykonávat svůj mandát právě v zájmu městské části a jejích občanů. Ze zákonné úpravy tak vyplývá, že je městská část jednoznačně od hlavního města odlišitelnou částí nadanou relativní samostatností. Tomu také odpovídá existence zastupitelstev dvou úrovní. Při vědomí existence relativní samostatnosti městských částí a možností vzniku rozporů mezi městskými částmi a hlavním městem jako celkem by pak slib ve znění aprobovaném městským soudem znamenal, že se jedná o slib pouze formální. Bylo by totiž nepodstatné, za jakou část celku byl zastupitel zvolen, koho reprezentuje a čí zájem má hájit. Hlavní město Praha není obcí jako jiné obce v České republice, což je zřejmé jak z hlediska právního, tak i z faktického. Tato odlišnost je zřejmá již z toho, že existuje samostatný zákon o hlavním městě Praze, který odlišně od obecné úpravy reguluje i členění a vztahy uvnitř celku. Stěžovatel poukázal na to, že mnohé městské části svůj slib upravily tak, aby zastupitelé slibovali, že budou hájit zájmy pouze městských částí (např. Újezd nad Lesy, Běchovice, Štěrboholy a Horní Počernice). Slib pro člena zastupitelstva hlavního města Prahy je stanoven v ust. § 50 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze, ale pro člena zastupitelstva městské části tento

zákon žádné výslovné znění slibu neobsahuje. V jeho ust. § 87 odst. 2 je stanoveno, že se na postavení a jednání zastupitelstva městské části a na práva a povinnosti jeho členů obdobně použijí ustanovení vztahující se na postavení a jednání zastupitelstva hlavního města Prahy, není-li zákonem stanoveno jinak. Zákon o hlavním městě Praze tak přikazuje použít ustanovení o právech a povinnostech zastupitelů hlavního města Prahy na situace, které nejsou výslovně upraveny v hlavě IX. citovaného zákona. Toto použití však má být „obdobné" a nikoliv shodné. Pokud by se však postupovalo v souladu s názorem městského soudu a použilo by se doslovné znění ust. § 50 odst. 1, 2 zákona o hlavním městě Praze, mandát zastupitele městské části by nikdy nemohl vzniknout. Aby byla tato ustanovení zákona relevantní k užití na postavení a jednání zastupitelstva městské části a práva a povinnosti jeho členů, musí se zákonitě zaměnit slova „*hlavního města Prahy*" za slova „*městské části*". Skutečnost, že zákon o hlavním městě Praze dává znění slibu do uvozovek, přitom nemění nic na tom, že slib, který měl skládat stěžovatel, nemá být slibem zastupitele hlavního města Prahy. Podstatou slibu zastupitele je závazek pracovat ve prospěch občanů, kteří ho zvolili. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu byl stěžovatel v komunálních volbách zvolen členem zastupitelstva Městské části Praha – Dolní Počernice a vznikl mu tak dne 11. 10. 2014 mandát člena tohoto zastupitelstva. Dne 3. 11. 2014 na ustavujícím zasedání zastupitelstva Městské části Praha – Dolní Počernice stěžovatel odmítl složit slib ve znění: „*Slibuji věrnost České republice. Slibuji na svou čest a svědomí, že svoji funkci budu vykonávat svědomitě, v zájmu hlavního města Prahy a jeho občanů, řídit se Ústavou a zákony České republiky*", neboť nesouhlasil se zněním „*v zájmu hlavního města Prahy*", a žádal úpravu na znění „*v zájmu Městské části Praha – Dolní Počernice*". Tomuto stěžovatelovu požadavku nebylo vyhověno. Podáním ze dne 7. 11. 2014 sdělil starosta stěžovateli, že jeho mandát člena zastupitelstva Městské části Praha – Dolní Počernice zanikl podle ust. § 55 odst. 2 písm. a) zákona o volbách do zastupitelstev obcí, neboť na ustavujícím zasedání dne 3. 11. 2014 odmítl složit slib člena zastupitelstva. Dopisem datovaným téhož dne a adresovaným Čestmíru Burdovi požádal starosta o vyjádření adresáta, zda přijímá mandát člena zastupitelstva Městské části Praha – Dolní Počernice jako první náhradník podle výsledků komunálních voleb, když stěžovateli zanikl jeho mandát člena zastupitelstva. Podle osvědčení o nastoupení do funkce zastupitelstva Městské části Praha – Dolní Počernice Čestmír Burda se stal dne 4. 11. 2014 členem zastupitelstva Městské části Praha – Dolní Počernice. V reakci na oznámení o zániku svého mandátu stěžovatel podáním ze dne 11. 11. 2014 požádal o sdělení přesného znění slibu, který odmítl jako nesprávný a o sdělení, na základě čeho považuje Městská část Praha – Dolní Počernice slib za správný. V odpovědi na tuto žádost starosta podáním ze dne 20. 11. 2014 stěžovateli sdělil konkrétní znění slibu, který odmítl složit a konstatoval, že slib je uveden v ust. § 50 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze, který jiné znění slibu nezná. Dále poukázal na zápis z ustavujícího zasedání zastupitelstva s tím, že na uprázdněný mandát nastupuje náhradník z kandidátní listiny téže volební strany v souladu s ust. § 56 odst. 1

zákona o volbách do zastupitelstev obcí, kterému bylo vystaveno osvědčení, že se stal členem zastupitelstva podle ust. § 56 odst. 2 citovaného zákona.

Podle ust. § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem, viz např. rozsudky ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65, ze dne 20. 3. 2013, č. j. 6 Aps 11/2012 – 32 a ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014 – 48, vyplývá, že ve smyslu ust. § 82 a násl. s. ř. s. musí být kumulativně splněno šest podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka) přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle citovaného ustanovení poskytnout. I po novelizaci s. ř. s. zákonem č. 303/2011 Sb., s účinností od 1. 1. 2012, musí být u trvajícího zásahu splněno všech šest podmínek. Pouze domáhá-li se žalobce vydání určovacího výroku, nemusí být šestá podmínka splněna.

Podle ust. § 49 zákona o hlavním městě Praze upravuje podmínky vzniku a zániku mandátu člena zastupitelstva hlavního města Prahy zvláštní právní předpis, kterým je zákon o volbách do zastupitelstev obcí. Podle ust. § 55 odst. 1 citovaného zákona vzniká mandát člena zastupitelstva obce zvolením; ke zvolení dojde ukončením hlasování. Shodně je vznik mandátu člena zastupitelstva hlavního města Prahy upraven v ust. § 50 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze.

Podle ust. § 50 odst. 2 až 4 zákona o hlavním městě Praze na začátku prvního zasedání zastupitelstva hlavního města Prahy, jehož se po svém zvolení člen zastupitelstva hlavního města Prahy zúčastní, složí slib. Slib člena zastupitelstva hlavního města Prahy zní: *"Slibuji věrnost České republice. Slibuji na svou čest a svědomí, že svoji funkci budu vykonávat svědomitě, v zájmu hlavního města Prahy a jeho občanů, řídit se Ústavou a zákony České republiky."* Slib složí člen zastupitelstva hlavního města Prahy do rukou předsedajícího zasedání zastupitelstva a pronese slovo "slibuji".

Podle ust. § 55 odst. 2 písm. a) zákona o volbách do zastupitelstev obcí mandát zaniká odmítnutím slibu člena zastupitelstva obce nebo složením slibu s výhradou.

Podle ust. § 87 zákona o hlavním městě Praze je zastupitelstvo městské části složeno z členů zastupitelstva městské části. Na postavení a jednání zastupitelstva městské části a na práva a povinnosti jeho členů se obdobně použijí ustanovení vztahující se na postavení a jednání zastupitelstva hlavního města Prahy a na práva a povinnosti členů zastupitelstva hlavního města Prahy, není-li zákonem stanoveno jinak.

Jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o hlavním městě Praze na postavení a činnost orgánů městských částí se použijí obdobně ustanovení upravující postavení a činnost orgánů hlavního města Prahy, nevyplývá-li ze zákona něco jiného. Protože podle čl. 41 odst. 1 legislativních pravidel vlády schválených usnesením vlády ze dne 19. 3. 1998 č. 188 ve znění pozdějších změn slovo „obdobně" ve spojení s odkazem na jiné ustanovení téhož nebo jiného právního předpisu vyjadřuje, že toto ustanovení se vztahuje na vymezené právní vztahy v plném rozsahu, je nutno ust. § 50 zákona o hlavním městě Praze aplikovat i ve vztahu k městské části v plném rozsahu. Je-li tedy v odst. 3 citovaného ustanovení výslovně stanoveno, v jakém znění skládá člen zastupitelstva hlavního města Prahy slib, skládá slib ve stejném znění i zastupitel městské části. Žádné jiné znění není podle citovaného zákona přípustné. To znamená, že všichni zastupitelé, jak hlavního města Prahy, tak i jednotlivých městských částí, skládají slib ve stejném znění. Má-li mít složení slibu právní účinky, je nezbytné dodržet jeho zákonem stanovené znění. Městský soud v napadeném rozsudku správně poukázal na odlišnou právní úpravu v zákoně o obcích týkající se znění slibu skládaného zastupitelem obce, která konkrétním způsobem vymezuje přípustný rámec úpravy znění slibu zastupitele, jak to vyplývá z ust. § 69 odst. 2 zákona o obcích. Podle citovaného ustanovení skládá člen zastupitelstva obce slib tohoto znění: *"Slibuji věrnost České republice. Slibuji na svou čest a svědomí, že svoji funkci budu vykonávat svědomitě, v zájmu obce (města, městyse) a jejích (jeho) občanů a řídit se Ústavou a zákony České republiky."*, Aplikace tohoto ustanovení ve vztahu k zastupitelům hlavního města Prahy, včetně jeho městských částí, je však vyloučena. Zákon o hlavním městě Praze jako lex specialis žádnou takovou úpravu neobsahuje. Proto odmítnutí složit slib ve znění stanoveném v ust. § 50 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze zastupitelem městské části hlavního města Prahy má za následek zánik mandátu člena zastupitelstva ve smyslu ust. § 55 odst. 2 písm. a) zákona o volbách do zastupitelstev obcí.

Namítal-li stěžovatel, že zastupitelé městské části mají vykonávat svůj mandát pouze v zájmu městské části a jejích občanů a nikoliv v zájmu hlavního města Prahy a všech jeho občanů, je třeba zdůraznit, že i přes zákonodárcem formulované znění slibu o výkonu funkce zastupitele v zájmu hlavního města Prahy a jeho občanů, jsou z vymezení působnosti městských částí v zákoně o hlavním městě Praze [§ 17 odst. 1 písm. b), resp. § 18], zcela jasné meze, v jakých zastupitel městské části svoji funkci vykonává. Tímto je tedy stanovena i míra jeho odpovědnosti pouze vůči občanům příslušné městské části.

Jestliže stěžovatel v této souvislosti poukazoval na postavení městské části a její právo na samostatnou působnost, jedná se o argumentaci v dané věci zcela irelevantní. Pro posouzení, zda došlo k nezákonnému zásahu do práv stěžovatele tím, že bylo po jeho zvolení požadováno složení slibu ve znění podle ust. § 50 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze, totiž není vůbec rozhodné do jaké míry má městská část právo na samosprávu či na výkon vlastní působnosti. Poukázal-li stěžovatel v této souvislosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2013, č. j. č. j. 3 Ao 9/2011 – 219, jedná se o odkaz nepřiléhavý, protože v něm byla řešena úplně jiná otázka, a to způsobilost městské části hlavního města Prahy podat návrh na zrušení územního plánu hlavního města Prahy nebo jeho části.

Nejvyšší správní soud tak na základě shora uvedeného uzavírá, že z hlediska použitého právního nástroje na ochranu práv stěžovatele prostřednictvím institutu ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ust. § 82 a násl. s. ř. s., k nezákonnému zásahu do práv stěžovatel tím, že po něm bylo požadováno složení slibu, jenž byl zákonodárcem výslovně formulován v ust. § 50 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze, nedošlo. Nebyla totiž splněna podmínka nezákonnosti provedeného zásahu (3. podmínka), přičemž pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 a násl. s. ř. s. musí být kumulativně splněny všechny stanovené podmínky,

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené vyhodnotil, že rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti, a proto podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a starostovi ani radě žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 7. ledna 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu